

Arrest

nr. 284 303 van 6 februari 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 mei 2022 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 juli 2022 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. STAES verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 december 2019 diende verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart als ander familielid van een burger van de Unie, met name in functie van zijn Spaanse oom (bijlage 19ter).

Verzoeker verkreeg het verblijfsrecht en op 17 juli 2020 verkreeg verzoeker de F-kaart.

Op 2 juni 2021 werd verzoeker in Antwerpen op een afzonderlijk adres ingeschreven dan dat van de referentiepersoon in Luik.

Met een schrijven van 25 februari 2022 heeft de gemachtigde verzoeker erop gewezen dat werd vastgesteld dat er volgens hem geen gezamenlijke vestiging meer was tussen verzoeker en de

referentiepersoon, zijn Spaanse oom. Hij werd uitgenodigd om stukken over te maken in het licht van artikel 42quater, §1, derde lid en 42quater, §4, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

Met een schrijven van 3 mei 2022 antwoordde de raadsman van verzoeker op de voormelde brief en bezorgde hij de gemachtigde stukken waaronder loonfiches van verzoeker.

Op 25 mei 2022 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing die een einde stelt aan het recht van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater gelezen in combinatie met artikel 47/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen in combinatie met artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: F.

Voorna(a)m(en): A.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: [...] 1994

Geboorteplaats: D. I. A. Z.

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te: [...] ANTWERPEN

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewaart het verblijfsrecht als ander familielid van een burger van de Unie na indiening van een bijlage 19ter in Luik op 23.12.2019 in toepassing van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene werd op 17.07.2020 in het bezit gesteld van een F-kaart. Hij verkreeg het verblijfsrecht in functie van zijn Spaanse oom O. B. S. (RRN [...]) met wie hij zich vestigde.

Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister blijkt er geen gezamenlijke vestiging meer te zijn tussen betrokkene en referentiepersoon, en dit reeds sedert 02.06.2021, datum waarop betrokkene in Antwerpen op een afzonderlijk adres werd ingeschreven dan dat van de referentiepersoon (die nog steeds in Luik verblijft).

Wat precies bedoeld wordt met het begrip gezamenlijke vestiging heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen andermaal verduidelijkt in het arrest nr. 267 282 van 26 januari 2022: “Er moet worden aangenomen dat met het begrip gezamenlijke vestiging, in navolging van de contante rechtspraak van de Raad van State in die zin, werd bedoeld dat er weliswaar geen permanente samenwoning van de betrokkenen moet zijn, maar wel een minimum aan (gezins)relatie (RvS 24 april 1995, nr. 53.030)” RvV nr. 267 282 van 26 januari 2022. Met dit laatste werd dus duidelijk iets anders bedoeld dan het louter gegeven dat de Unieburger en zijn familielid beiden nog verblijven in het gastland. Er moet worden aangenomen dat met het begrip gezamenlijke vestiging, in navolging van de constante rechtspraak van de Raad van State in die zin, werd bedoeld dat er weliswaar geen permanente samenwoning van de betrokkenen moet zijn, maar wel een minimum aan (gezins)relatie (RvS 24 april 1995, nr. 53.030).

Zo trad de Raad van State in zijn beschikking van 3 december 2019 met nr. 13.574 de Raad ook reeds bij in het standpunt dat artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet “ne s’aligne par sur l’article 13 de la directive dès lors qu’il énonce la cessation du droit au séjour non seulement en cas de divorce mais également en cas de cessation de l’installation commune” (eigen vertaling: “niet overeenstemt met artikel 13 van de richtlijn, nu hij de beëindiging van het verblijf niet enkel toelaat bij echtscheiding maar ook bij het gebrek aan gezamenlijke vestiging”), waarmee werd bedoeld een minimum aan (gezins)relatie.

De bewoordingen van deze nationale wetsbepaling waren volgens de Raad van State voldoende duidelijk, zodat een verdere interpretatie aan de hand van de parlementaire voorbereiding niet nodig was. Uit een volledige lezing van de bestreden beslissing blijkt niet zozeer dat verzoekers verblijfsrecht wordt beëindigd louter omdat hij niet langer op hetzelfde adres verblijft als zijn Nederlandse broer, maar ook omdat er geenszins nog een afhankelijkheidsband met zijn broer blijkt.”

Om te beoordelen of er sprake is van een gezamenlijke vestiging, blijkt het aldus wel degelijk van belang te zijn om te onderzoeken of er sprake is van een zgn. beschermenswaardige familierelatie tussen

betrokkene en de referentiepersoon en daarin speelt de afhankelijkheid tussen die personen uiteraard een belangrijke rol.

Echter, nergens uit het administratief dossier dat er sedert 02.06.2021 nog enige vorm van afhankelijkheid bestaat tussen betrokkene en de referentiepersoon. Integendeel, betrokkene maakte naar aanleiding van ons verzoek om inlichtingen documenten voor waaruit blijkt dat hij sedert 11.10.2021 tewerkgesteld is bij BV [...]. Er bestaat bijgevolg, buiten de gewone familiale banden, geen enkele afhankelijkheidsrelatie meer tussen betrokkene en de referentiepersoon. Betrokkene legde ook screenshots voor van enkele foto's die via What's App werden uitgewisseld tussen twee (onbekende) personen. Voor zover deze stukken dienen aanvaard te worden als bewijs van contact tussen betrokkene en zijn oom, dient te worden vastgesteld dat uit deze uitwisseling van foto's geenszins kan worden afgeleid dat er in hoofde van betrokkene enige vorm van afhankelijkheid van zijn oom bestaat.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 25.02.2022 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd op 04.04.2022 per aangetekend schrijven naar betrokkene verzonden.

Betrokkene legde daarop volgende stukken voor:

- Attest van gezinssamenstelling dd. 30.04.2022 waaruit blijkt dat betrokkene sedert 02.06.2021 (alleen) woont op het adres (...) – 2610 Antwerpen
- Huurovereenkomst dd. 20.05.2022 voor betrokkene's woonst in Antwerpen
- Contract inburgering dd. 21.10.2021 op naam van betrokkene
- Loonfiches op naam van betrokkene van het bedrijf BV [...] voor de periode oktober 2021 – december 2021 met als datum van indiensttreding 11.10.2021
- Mail dd. 14.02.2022 van BV [...] met vermelding van in diensttreding op 15.02.2022
- RVA - Controle kaarten van betrokkene
- Screenshots van enkele foto's die via What's App werden uitgewisseld tussen twee (onbekende) personen.

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart."

Wat de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42quater, §4, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 betreft, dient het volgende te worden opgemerkt:

Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Hij vroeg op 23.12.2019 in Luik gezinshereniging aan met zijn oom (datum bijlage 19ter). Reeds op 02.06.2021 werd betrokkene in Antwerpen op een afzonderlijk adres ingeschreven dan dat van de referentiepersoon (die nog steeds in Luik verblijft). Hij is dus geenszins drie jaar gezamenlijk met de referentiepersoon gevestigd geweest. Bovendien blijkt er uit het dossier dat er minstens sedert 02.06.2021, buiten de normale familiale banden, ook geen enkele afhankelijkheidsrelatie meer bestaat tussen betrokkene en zijn oom. Integendeel sedert 11.10.2021 is betrokkene tewerkgesteld bij BV [...].

Er bestaat bijgevolg, buiten de gewone familiale banden, geen enkele afhankelijkheidsrelatie meer tussen betrokkene en de referentiepersoon en dit sedert minstens 02.06.2021. Betrokkene legde ook screenshots voor van enkele foto's die via What's App werden uitgewisseld tussen twee (onbekende) personen. Voor zover deze stukken dienen aanvaard te worden als bewijs van contact tussen betrokkene en zijn oom, dient te worden vastgesteld dat uit deze uitwisseling van foto's geenszins kan worden afgeleid dat er in hoofde van betrokkene enige vorm van afhankelijkheid van zijn oom bestaat. Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de uitzonderingsgrond onder 1°.

Bij gebrek aan minderjarige kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier of de door betrokkene voorgelegde stukken dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene toont evenwel aan tewerkgesteld te zijn bij BV [...]. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is, wat in casu niet het geval is.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene verblijft thans iets meer dan twee jaar en een half legaal in het Rijk, wat, zeker gezien zijn leeftijd (27 jaar), een relatief korte periode is. Gezien deze korte verblijfsperiode, is het ook niet onredelijk te stellen dat betrokkene nog voldoende voeling moet hebben met zijn herkomstland. Zelf voert hij in ieder geval geen elementen aan waaruit moet blijken dat de mate waarin hij bindingen heeft met zijn herkomstland van die aard zouden zijn dat ze een bezwaar zouden vormen voor het nemen van deze beslissing.

Betrokkene toont aan tewerkgesteld te zijn bij BV [...], wat zonder meer een positief element is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Betrokkene legt geen inburgeringsattest, maar enkel een inburgeringscontract voor. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de regionaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met voormelde stukken niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

De gezinssituatie van betrokkene werd hierboven reeds aangehaald. Thans woont hij niet meer in bij de referentiepersoon. Hij toont evenmin aan dat er, buiten de gewone familiale banden, nog enige afhankelijkheidsrelatie bestaat tegenover zijn oom. Er is geen sprake van minderjarige kinderen. Betrokkenes gezinssituatie vormt bijgevolg evenmin een beletsel voor het nemen van deze beslissing.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain betrokkenes verblijfsrecht heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt zijn recht op verblijf beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten geldig 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn oom. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van

afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Marokko een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.”

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 42quater en 47 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Hij licht het middel toe als volgt:

“Eerste onderdeel,

De DVZ kan een einde maken aan het verblijf, maar mag niet systematisch een onderzoek naar de oorspronkelijke verblijfsvoorwaarden doen. Enkel bij redelijke twijfel is dit een optie. Artikel 42quater § 5 stelt immers dat de minister of zijn gemachtigde “zo nodig” kan controleren of aan de naleving van de voorwaarden is voldaan.

Een intrekking is niet verplicht, maar “kan zo nodig”.

Artikel 42quater, §1, 4° van de Verblijfswet stelt dat er een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die in het Rijk verblijven in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is.

De bestreden beslissing verwijst naar dit artikel en motiveert dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen verzoeker en de referentiepersoon sedert 02.06.22.

Verzoeker verkreeg zijn verblijfskaart op basis van artikel 47/1 2° Verblijfswet, hetgeen stelt:

“2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3 § 2:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Verzoeker toonde destijds aan dat hij ten laste was van de referentiepersoon en deel uitmaakte van zijn gezin.

Nergens wordt in hogervermeld wetsartikel gesteld dat het verplicht is dat de aanvrager en de referentiepersoon op hetzelfde adres woonachtig zijn in België op of na het moment van de aanvraag.

De motivering dat uit het administratief dossier zou blijken dat er geen gezamenlijke vestiging meer is met de referentiepersoon doet dus niet ter zake, aangezien dit geen wettelijke vereiste is.

Artikel 42quater van de Verblijfswet geeft de mogelijkheid een einde te stellen aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie. Dit wetsartikel viseert aldus de familieleden-derdelanders van Unieburgers.

Voor wat betreft het begrip “gezamenlijke vestiging” verwijst verzoeker naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, meer bepaald naar de overwegingen 53 en 54 van het arrest Singh (HvJ 16 juli 2015, c-218/14).

Daaruit blijkt dat artikel 7 van richtlijn 2004/38, dat het verblijfsrecht voor meer dan drie maanden betreft, eist dat de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, die burger in de gastlidstaat moeten „begeleiden” of „zich bij hem moeten voegen”, om in die lidstaat recht van verblijf te hebben (arrest Metock e.a., C-127/08, EU:C:2008:449, punt 86).

Uit de rechtspraak van het Hof volgt verder dat de voorwaarde dat de derdelander de burger van de Unie moet begeleiden of zich bij hem moet voegen, aldus moet worden opgevat dat de familieleden niet onder hetzelfde dak hoeven te wonen, maar dat zij beiden moeten verblijven in de lidstaat waar de referentiepersoon, die burger van de Unie is, zijn of haar recht van vrij verkeer uitoefent (zie in die zin arrest Ogieriakhi, C-244/13, EU:C:2014:2068, punt 39).” (HvJ 16 juli 2015, c-218/14, Singh).

Uit het arrest Singh volgt duidelijk dat “gezamenlijke vestiging” in artikel 42quater van de Verblijfswet derhalve zodanig moet worden opgevat dat de familieleden niet onder hetzelfde dak hoeven te wonen, maar dat zij beiden moeten verblijven in de lidstaat waar de referentiepersoon, die burger van de Unie is, zijn of haar recht van vrij verkeer uitoefent.

Dit wordt ook bevestigd in rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zie bijvoorbeeld het arrest nr. 181 012 van 20 januari 2017, waarin de Raad uitdrukkelijk stelt:

“De Raad benadrukt voor alle duidelijkheid dat de vereiste van “gezamenlijke vestiging” en de bindende uitlegging die daaraan wordt gegeven door het Hof van Justitie, ook geldt voor familieleden-derdelanders van Unieburgers, dit is de categorie van familieleden waarop artikel 42quater van de Vreemdelingenwet van toepassing is”

De vereiste van gezamenlijke vestiging is dus conform de rechtspraak van het Hof van Justitie de vereiste dat het betrokken familielid en de Unieburger beiden verblijven in de gastlidstaat.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zal, nu de zaak valt onder het unierecht daar de beslissing een beëindiging betreft van een verblijfsrecht tussen een derdelander en een Nederlandse unieburger, ertoe gehouden zijn artikel 42quater van de Vreemdelingenwet richtlijnconform toe te passen, volgens de bindende uitlegging die het Hof in het arrest Singh heeft gegeven (RvV nr. 220 542 van 30 april 2019).

De bestreden beslissing motiveert als volgt:

“Intussen is de situatie van de betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister blijkt er geen gezamenlijke vestiging meer te zijn tussen betrokkene en referentiepersoon, en dit reeds sedert 02.06.2021, datum waarop betrokkene in Antwerpen op een afzonderlijk adres werd ingeschreven dan dat van de referentiepersoon (die nog steeds in Luik verblijft”).

Verder wordt gesteld wat juist bedoeld wordt met het begrip gezamenlijke vestiging. Hier wordt verwezen naar het arrest van Uw Raad nr. 267 282 van 26 januari 2022.

Dit arrest stelt duidelijk dat er geen permanente samenwoning moet zijn, maar wel een minimum aan (gezins)relatie (RvS 24 april 1995, nr. 53.030).

Deze omschrijving is dus iets anders dan louter een gezamenlijk verblijf in het gastland.

Het is duidelijk dat de motivering die uit het administratief dossier zou blijken dat er geen gezamenlijke vestiging meer is met de referentiepersoon dus niet ter zake doet, aangezien dit geen wettelijke vereiste is.

Een einde aan het verblijfsrecht is eventueel mogelijk wanneer de persoon in kwestie geen gezinscel meer vormt met de Unieburger.

Een “gezinscel” staat evenwel in dit geval niet gelijk met een samenwoonstverplichting. Ook affectieve en financiële banden kunnen een gezinscel aantonen.

Naar analogie met vaststaande rechtspraak van de Raad van State dient te worden aangenomen dat met een ‘gezinscel’ een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband bedoeld wordt. Hiertoe is een effectieve en duurzame vorm van samenwonen niet noodzakelijk vereist (cf. RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 21 februari 2007, nr. 168.044).

Verzoeker toonde in zijn antwoord bij het onderzoek krachtens artikel 42quater § 5 Verblijfswet aan dat hij nog regelmatig contact heeft met zijn Spaanse nonkel. Hij bezoekt hem vaak, en ook via online communicatie worden de gezinsbanden onderhouden.

De beschermenswaardige familierelatie tussen verzoeker en de referentiepersoon werd aangetoond.

In de bestreden beslissing wordt desalniettemin in enkele korte zinnen gesteld dat er geen enkele afhankelijkheidsrelatie meer is tussen hen.

De online communicatie tussen verzoeker en de referentiepersoon is duidelijk aangetoond. Thans legt verzoeker enkele bijkomende stukken neer, zoals daar zijn een verklaring van de referentiepersoon (stuk 2), foto's van het gezinsleven (stuk 3), en een overzicht van de belhistoriek tussen verzoeker en de referentiepersoon (stuk 4).

Er vindt een schending plaats van artikel 42quater § 1 2° Verblijfswet, artikel 47 Verblijfswet, het redelijkheidsbeginsel, en de zorgvuldigheidsplicht.”

In het eerste middel wijst verzoeker erop dat de gemachtigde een einde kan maken aan een verblijf maar niet systematisch een onderzoek naar de verblijfsvoorwaarden mag doen, wel bij redelijke twijfel. Dit vloeit voort uit de bewoordingen “zo nodig” in artikel 42quater, §5 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker citeert de bepalingen van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet en wijst erop dat hij destijds aantoonde dat hij ten laste was van de referentiepersoon en deel uitmaakte van zijn gezin. Nergens wordt in artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet vermeld dat de verzoeker en de referentiepersoon op hetzelfde adres woonachtig moeten zijn op of na het moment van de aanvraag. Volgens verzoeker is het motief dat er geen gezamenlijke vestiging meer is niet relevant, aangezien het geen wettelijke vereiste is.

Voor wat betreft het begrip “gezamenlijke vestiging” verwijst verzoeker naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, meer bepaald de punten 53 en 54 van het arrest Singh van 16 juli 2015, C-218/14. Uit dit arrest blijkt dat de vereiste voor familieleden (derdelanders) van een burger van de Unie dat ze de Unieburger moeten “begeleiden” of “zich voegen bij” niet mag worden geïnterpreteerd als dat ze onder hetzelfde dak moeten wonen, maar dat ze beiden moeten verblijven in de lidstaat waar de referentiepersoon zijn of haar recht van vrij verkeer uitoefent. Verzoeker verwijst ook naar rechtspraak van de Raad in die zin en stelt dat de Raad artikel 42quater van de Vreemdelingenwet richtlijnconform moet toepassen volgens de bindende uitlegging van het Hof van Justitie in het arrest Singh.

Ook in de rechtspraak van de Raad is niet vereist dat er een permanente samenwoonst moet zijn, maar wel een minimum aan relatie, hetgeen anders is dan een louter gezamenlijk verblijf in het gastland. Een einde aan het verblijf is volgens verzoeker wel mogelijk mocht hij geen gezinscel meer vormen met de Unieburger. Echter ook “gezinscel” is niet gelijk aan een samenwoonstverplichting, aangezien ook affectieve en financiële banden een gezinscel kunnen aantonen en er volgens de rechtspraak van de Raad van State hiermee een daadwerkelijk beleefde gezinsband wordt bedoeld. Volgens verzoeker heeft hij dit wel degelijk aangetoond, nu hij naar aanleiding van het onderzoek in het licht van artikel 42quater, §5 van de Vreemdelingenwet heeft aangetoond dat hij nog regelmatig contact heeft, onder meer online en via bezoeken, met zijn Spaanse nonkel.

De beschermingswaardige relatie tussen verzoeker en de referentiepersoon werd aldus aangetoond. Verzoeker betwist aldus het motief dat er geen afhankelijkheidsrelatie meer zou zijn tussen hen. Hij legt ook een aantal nieuwe stukken neer teneinde dit aan te tonen.

De conclusie van het eerste middel is dat een schending van artikel 42quater, §1, 2° en artikel 47 van de Vreemdelingenwet voorligt, evenals van het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Beoordeling

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het ook niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het onderzoek naar de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, was de rechtsgrond waarop verzoeker het verblijfsrecht verkreeg en luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 3, lid 2 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), dat bepaalt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.” (eigen onderlijnen)

De rechtspraak van het Hof van Justitie die relevant is voor verzoeker als “ander” familielid is onder meer het arrest Rahman van 5 september 2012 in de zaak C-83/11 (hierna: het arrest Rahman) en het arrest SRS, AA tegen Minister for Justice and Equality van 15 september 2022, C-22/21 (hierna: het arrest SRS).

Het Hof van Justitie heeft in het arrest Rahman geoordeeld als volgt:

“18 Met betrekking tot de eerste en de tweede vraag, die samen moeten worden behandeld, zij om te beginnen opgemerkt dat richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om alle aanvragen tot binnenkomst of tot verblijf in te willigen die zijn ingediend door personen die aantonen dat zij familielid „ten laste” zijn van een burger van de Unie in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn.

19 Zoals de regeringen die opmerkingen bij het Hof hebben ingediend en ook de Europese Commissie hebben aangevoerd, volgt namelijk zowel uit de bewoordingen van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 als uit het algemene opzet ervan dat de Uniewetgever een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt.

20 Deze uitlegging vindt steun in punt 6 van de overweging van richtlijn 2004/38, volgens hetwelk „[t]eneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven [...], het gastland de positie [dient] te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van „familieleden” vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.”

21 Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

22 Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

23 In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

24 Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.

25 Ten slotte zij erop gewezen dat, zoals terecht is opgemerkt door de regeringen die opmerkingen hebben ingediend, zelfs indien de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 gebruikte bewoordingen niet voldoende nauwkeurig zijn om de aanvrager die om binnenkomst of om verblijf verzoekt, in staat te stellen zich rechtstreeks op deze bepaling te beroepen om beoordelingscriteria in te roepen die volgens hem op zijn aanvraag moeten worden toegepast, een dergelijke aanvrager niettemin het recht heeft om door een rechterlijke instantie te laten nagaan of de nationale wetgeving en de toepassing ervan binnen de grenzen van de in de richtlijn neergelegde beoordelingsmarge zijn gebleven (zie naar analogie arresten van 24 oktober 1996, Kraaijeveld e.a., C-72/95, Jurispr. blz. I-5403, punt 56; 7 september 2004, Waddenvereniging en Vogelbeschermingsvereniging, C-127/02, Jurispr. blz. I-7405, punt 66, en 26 mei 2011, Stichting Natuur en Milieu e.a., C-165/09–C-167/09, Jurispr. blz. I-4599, punten 100 tot en met 103).

26 Gelet op een en ander, dient op de eerste en de tweede vraag te worden geantwoord dat artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd:

– dat de lidstaten niet verplicht zijn om alle aanvragen tot binnenkomst of tot verblijf in te willigen die zijn ingediend door familieleden van een burger van de Unie die niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, van deze richtlijn vallen, zelfs indien zij overeenkomstig artikel 10, lid 2, van deze richtlijn aantonen dat zij ten laste van deze burger zijn;

– dat de lidstaten er evenwel over moeten waken dat hun wetgeving voorwaarden omvat op grond waarvan deze personen een beslissing aangaande hun aanvraag tot binnenkomst en tot verblijf kunnen verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd;

– dat de lidstaten over een ruime beoordelingsmarge beschikken om deze voorwaarden vast te stellen, mits deze voorwaarden verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de in artikel 3, lid 2, gebruikte woorden met betrekking tot afhankelijkheid en zij deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven;

– dat iedere aanvrager het recht heeft om door een rechterlijke instantie te laten onderzoeken of de nationale wetgeving en de toepassing ervan aan deze voorwaarden voldoen.

[...]

41 Met zijn zesde vraag wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of de afgifte van de verblijfskaart als bedoeld in artikel 10 van richtlijn 2004/38 afhankelijk mag worden gesteld van de voorwaarde dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn in het gastland is blijven voortbestaan.

42 Dienaangaande zij opgemerkt dat, wat de afgifte van de in richtlijn 2004/38 bedoelde verblijfskaart betreft, de Uniewetgever zich er in hoofdzaak toe heeft beperkt in artikel 10 van deze richtlijn een opsomming te geven van de documenten die moeten worden overgelegd om een dergelijke kaart te verkrijgen, die dan binnen zes maanden na de datum van indiening van de aanvraag moet worden afgegeven.

43 Wat de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van richtlijn 2004/38 bedoelde aanvragers betreft, bepaalt artikel 10 dat deze met name „een door de bevoegde autoriteiten van het land van oorsprong of herkomst afgegeven document waaruit [de afhankelijkheid] van de burger van de Unie blijkt” moeten overleggen.

44 Vastgesteld moet worden dat de wetgever met deze bepaling en ook met andere bepalingen van richtlijn 2004/38 geen antwoord heeft gegeven op de vraag of aan familieleden van een burger van de Unie, die niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, van de richtlijn vallen en die om de afgifte van een verblijfskaart verzoeken op overlegging van een in hun land van herkomst afgegeven document waaruit hun afhankelijkheid ten aanzien van die burger van de Unie blijkt, deze verblijfskaart kan worden geweigerd op grond dat hun afhankelijkheid van deze burger is opgehouden na hun binnenkomst in het gastland.

45 De vraag of de afgifte van de in artikel 10 van richtlijn 2004/38 bedoelde verblijfskaart afhankelijk mag worden gesteld van de voorwaarde dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn in het gastland is blijven voortbestaan, valt dus niet binnen de werkingssfeer van deze richtlijn.” (eigen onderlijnen)

Artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet voorziet verder als volgt:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

Artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“Behalve als zij zelf burgers van de Unie zijn en op grond daarvan een verblijfsrecht bedoeld in artikel 40, § 4, genieten, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan hun verblijf binnen vijf jaar na de toekenning van hun verblijfsrecht wanneer :

1° het familielid bedoeld in artikel 47/1, 1°, geen duurzame relatie meer heeft met de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt;

2° het familielid bedoeld in artikel 47/1, 3°, geen ernstige gezondheidsproblemen meer heeft of niet meer de persoonlijke verzorging strikt behoeft van de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt.

Bij de beslissing om een einde te maken aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Uit wat voorafgaat, volgt dat voor de zogenaamde ‘andere familieleden’ de bepalingen van hoofdstuk I inzake de ‘gewone familieleden’ toepassing vinden, tenzij is voorzien in specifieke bepalingen in het hoofdstuk inzake de ‘andere familieleden’. Specifiek wat de ‘andere familieleden’ in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet betreft, hetgeen in casu het geval is, is in artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet niet voorzien in specifieke bepalingen inzake de beëindiging van het verblijfsrecht. In dergelijk geval kon de gemachtigde, anders dan verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift, wel als uitgangspunt nemen dat de beëindigingsgronden spelen zoals voorzien in artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

Het verblijfsrecht van verzoeker wordt beëindigd met toepassing van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

De relevante bepalingen van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

[...]

“§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, [...];

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, [...];

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, [...];

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zo nodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.” (eigen onderlijnen)

Verzoeker heeft een punt dat op systematische wijze controles uitvoeren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden is voldaan, niet strookt met artikel 42quater, §5 van de Vreemdelingenwet. Echter in casu blijkt niet dat de gemachtigde een controle heeft uitgevoerd terwijl er geen redelijke twijfel was dat verzoeker nog voldeed aan de voorwaarden. Er bleek immers dat verzoeker op het moment van de beslissing reeds sedert bijna een jaar op een afzonderlijk adres werd ingeschreven in Antwerpen, op grote afstand van waar de referentiepersoon woont (in Luik).

De Raad betwist niet dat verzoeker een verblijfsrecht heeft verworven omdat hij in het verleden conform de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet kon aantonen dat hij als “ander” familielid “ten laste” was van zijn Spaanse oom of “deel uitmaakte van zijn gezin”. Het klopt dat in deze bepalingen niet letterlijk staat dat de aanvrager en referentiepersoon op hetzelfde adres moeten woonachtig zijn, wel dat er moet aangetoond zijn ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin. Echter deze wetsartikelen hebben geen betrekking op de beëindiging van het verblijf. Dit wordt, zoals supra geciteerd geregeld in artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet voor wat betreft de andere familieleden die hun verblijfsrecht verkregen op grond van artikel 47/1, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet en in artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet voor wat betreft de andere familieleden, bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet zoals verzoeker. Bijgevolg is het feit dat verzoeker en de referentiepersoon niet langer “gezamenlijk gevestigd” zijn wel een beëindigingsgrond die uitdrukkelijk in de wet is voorzien.

Bovendien en niet in het minst heeft het Hof van Justitie zich op 15 september 2022 uitgesproken in het arrest SRS over artikel 3, lid 2, eerste alinea onder a) van richtlijn 2004/38/EG en de term “familieleden

die inwonen bij de burger van de Unie". Artikel 3, lid 2, eerste lid onder a) ziet op de situaties waarin een ander familielid (1) ten laste is van of (2) inwoont bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die (3) vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeft. Het Hof van Justitie heeft in punt 23 van voormeld arrest SRS uitgelegd dat elk van deze drie hypothesen doelt op een situatie van afhankelijkheid. Het "ander familielid" in de zin van deze bepaling *"[moet] een band hebben met de betrokken Unieburger [...] hebben die verder gaat dan simpelweg samenwonen om louter praktische redenen"*, [hetgeen] *"wordt bevestigd door de context van deze bepaling. De twee andere hypothesen in deze bepaling, gelezen in het licht van overweging 6 van de richtlijn, doelen immers op situaties waarin het „andere familielid” afhankelijk is van de Unieburger. In de eerste hypothese, namelijk die waarin het andere familielid ten laste is van de Unieburger, gaat het om financiële afhankelijkheid. De tweede hypothese, te weten die waarin het „andere familielid” om ernstige gezondheidsredenen persoonlijke verzorging door de Unieburger behoeft, betreft uitdrukkelijk een situatie van lichamelijke afhankelijkheid. In deze context moet de in het hoofdgeding aan de orde zijnde hypothese, namelijk die waarin het andere familielid inwoont bij de Unieburger, in die zin worden begrepen dat ook daarmee wordt gedoeld op een situatie van afhankelijkheid, die in dat geval gebaseerd is op de hechte en duurzame band tussen beiden."* (eigen onderlijnen) Ook in het dictum stelt het Hof dat het begrip "andere familieleden die inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet" in deze bepaling slaat op personen die met deze burger een relatie van afhankelijkheid hebben die gebaseerd is op een nauwe, duurzame persoonlijke band die is ontstaan in hetzelfde huishouden én in het kader van een gemeenschappelijk huiselijk leven dat verder gaat dan eenvoudig tijdelijk samenwonen om louter praktische redenen.

Uit het voorgaande blijkt aldus dat het "ander familielid" zoals bedoeld in artikel 3, lid 2, eerste alinea onder a) volgens het Hof van Justitie doelt op een persoon die:

- ofwel financieel afhankelijk is van de referentiepersoon (ten laste),
- ofwel lichamelijk om gezondheidsredenen afhankelijk is van de referentiepersoon,
- ofwel samenwonend is met de Unieburger én met hem/haar nauwe duurzame persoonlijke banden heeft en daarom ook in een situatie van afhankelijkheid zit.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde het begrip "gezamenlijke vestiging" ook niet louter heeft geïnterpreteerd als niet langer op hetzelfde adres wonen. Dit is een element dat de gemachtigde heeft meegewogen, maar hij verwijst, net als verzoeker, naar de vaste rechtspraak van de Raad van State die het begrip "gezamenlijke vestiging" invult als dat geen permanente samenwoning is vereist maar dat er wel een minimum aan gezinsrelatie moet zijn. Hij heeft daarbij ook gepreciseerd dat *"om te beoordelen of er sprake is van een gezamenlijke vestiging, het [...] aldus wel degelijk van belang [blijkt] te zijn om te onderzoeken of er sprake is van een zgn. beschermenswaardige familierelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon en daarin [...] de afhankelijkheid tussen die personen uiteraard een belangrijke rol [speelt]"* (eigen onderlijnen)

Gezien het voormelde arrest SRS van het Hof van Justitie heeft de gemachtigde terecht de nadruk gelegd op de vereiste van de afhankelijkheid.

Waar verzoeker stelt dat er in de bestreden beslissing in enkele korte zinnen wordt gesteld dat er geen enkele afhankelijkheidsrelatie meer is tussen hen, en hij hiermee mogelijk doelt op een niet-afdoende motivering in de zin van de formele motiveringsplicht, kan de Raad niet volgen. De gemachtigde heeft in detail gemotiveerd waarom hij tot die conclusie komt. Zo wijst hij erop dat verzoeker zelf, naar aanleiding van het verzoek om inlichtingen, documenten heeft voorgelegd waaruit blijkt dat verzoeker sedert 11 oktober 2021 tewerkgesteld is, zodat er geen financiële afhankelijkheidsrelatie meer is. Verder werden ook screenshots van enkele foto's voorgelegd tussen twee (onbekende) personen, maar de gemachtigde is van oordeel dat uit die foto's niet kan opgemaakt worden dat er nog een vorm van afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn oom bestaat. En tot slot heeft de gemachtigde vastgesteld dat verzoeker niet langer samenwonend is met zijn oom.

Verzoeker betwist zijn tewerkstelling niet, zodat dit een zwaarwichtig element vormt om de afhankelijkheid niet langer aan te nemen. Het "ten laste zijn" wordt immers door het Hof van Justitie voor andere familieleden in zijn arrest SRS in punt 23 ingevuld als een financiële afhankelijkheid. De Raad stelt bijkomend vast dat verzoeker in zijn schrijven gericht aan de gemachtigde van 3 mei 2022 in het kader van het socio-economisch onderzoek waartoe de gemachtigde is gehouden bij een beëindiging van een verblijfsrecht, zelf vermeldde: *"cliënt heeft nog steeds vaak contact met zijn Spaanse nonkel, dewelke hem in het verleden ten laste had."* (eigen onderlijnen) Verzoeker betwist verder ook niet dat hij niet langer samenwoont met zijn oom en hij gaat niet in op de motieven aangaande de foto's.

De Raad kan het dus in casu niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig achten, dat de gemachtigde tot de conclusie is gekomen dat de financiële afhankelijkheid of het ten laste zijn tussen verzoeker en de referentiepersoon niet meer blijkt en op grond van de afwezigheid van de gezamenlijke vestiging het verblijfsrecht van verzoeker op wettige wijze kon beëindigd worden.

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift nog nieuwe stukken teneinde de afhankelijkheidsrelatie of gezinscel alsnog aan te tonen. De Raad mag evenwel enkel rekening houden met stukken die reeds voorlagen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (beoordeling ex tunc). Ten overvloede bevestigt de referentiepersoon weliswaar dat hij zijn neef ten laste neemt en hem onder zijn verantwoordelijkheid plaatst, maar eveneens dat verzoeker is verhuisd omdat hij werk had gevonden, hetgeen afbreuk doet aan het "ten laste zijn".

Waar verzoeker wijst op het feit dat het begrip "gezamenlijke vestiging" in zijn geval als "ander familielid" moet worden uitgelegd zoals het Hof van Justitie dat heeft gedaan in zijn arrest Singh van 16 juli 2015, C-218/14 kan de Raad niet volgen. Het arrest heeft immers betrekking op de uitlegging van artikel 13, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG, of nog over het al dan niet behouden van het verblijfsrecht van familieleden in geval van scheiding, ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of van beëindiging van het geregistreerde partnerschap. Artikel 13 van de voormelde richtlijn speelt in het voorliggende geval niet. Het arrest Singh handelt niet over de situatie van de zogenaamde "andere" familieleden. De Raad herinnert eraan dat overeenkomstig artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG een lidstaat enkel de binnenkomst en het verblijf van de hierin genoemde personen dient te vergemakkelijken overeenkomstig zijn nationaal recht. Uit voormeld arrest kan in geen geval worden afgeleid, zoals verzoeker dit meent te kunnen doen, dat hij in de situatie waarin niet blijkt dat hij nog ten laste is van en is gevestigd bij zijn Spaanse oom, louter op basis van het gegeven dat zowel hij als zijn Spaanse oom beiden nog verblijven in België, het verblijfsrecht zou kunnen behouden.

Verzoeker verkreeg zijn verblijfsrecht ook niet louter omdat hij verblijft in dezelfde lidstaat als zijn oom, maar omdat er tussen hen beiden een werkelijke afhankelijkheidsband bleek te bestaan waardoor ondanks verzoekers meerderjarigheid een nauwe familieband diende te worden aangenomen. Evenwel stelde de gemachtigde rechtmatig vast dat deze nauwe familieband en afhankelijkheidsrelatie niet langer blijken en zij niet langer gezamenlijk zijn gevestigd.

Verzoeker voert ook de schending aan van artikel 47 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"De Koning brengt de bepalingen van dit hoofdstuk in overeenstemming met de verordeningen die zijn vastgesteld ter uitvoering van de verdragen tot instelling van de Europese Gemeenschappen. Voor zover het gaat om aangelegenheden welke de Grondwet niet uitsluitend voor de wetgever reserveert, wijzigt de Koning diezelfde bepalingen om uitwerking te geven aan de richtlijnen vastgesteld ter uitvoering van diezelfde verdragen."

Verzoeker licht evenwel niet toe hoe de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden, zodat dit onderdeel van het eerste middel onontvankelijk is.

Een schending van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet aangenomen worden.

Het eerste middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

In het tweede middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7, § 1, 2°, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheids-, zorgvuldigheids-, en van het evenredigheidsbeginsel.

Hij licht het tweede middel toe als volgt:

"Vooreerst wil verzoeker opmerken dat het bevel om het grondgebied te verlaten nooit uitgevaardigd had mogen worden, gezien de beslissing die een einde stelt aan het verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, er geconcludeerd moet worden dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig genomen werd."

Verwerende partij kan geen bevel afgeven aan verzoeker, zonder eerst op zorgvuldige wijze nagegaan te hebben of hij niet langer voldeed aan de voorwaarden voor haar recht op verblijf.

Verder stelt artikel 7 § 1, 2° van de Verblijfswet dat:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

Artikel 74/13 wordt slechts vernoemd, zonder in concreto rekening te houden met de elementen van het dossier. Verzoeker verkreeg zijn F-kaart, aangezien destijds werd aangetoond dat hij niet kon overleven in zijn land van herkomst, en de steun van de referentiepersoon absoluut noodzakelijk was. Zij maakten deel uit van hetzelfde gezin.

Verzoeker heeft ongeveer heel zijn volwassen leven overleefd aan de hand van de financiële steun van de referentiepersoon. Een terugkeer naar het land van herkomst zou een schending uitmaken van artikel 8 EVRM.”

Verzoeker stipt aan dat in casu het bevel om het grondgebied te verlaten nooit had mogen uitgevaardigd worden, gezien de beslissing die een einde stelt aan het verblijfsrecht dient te worden vernietigd. De gemachtigde kon immers geen beslissing nemen tot afgifte van een verwijderingsbeslissing als niet eerst op zorgvuldige wijze werd nagegaan of hij nog langer voldeed aan de voorwaarden van het recht op verblijf.

Verder wijst verzoeker erop dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet slechts werd vernoemd zonder in concreto rekening te houden met de elementen van het dossier. De Raad vermoedt dat verzoeker hierbij doelt op een schending van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker heeft zijn F-kaart gekregen aangezien was aangetoond dat hij zonder de financiële steun van de referentiepersoon niet kon overleven, ze maakten deel uit van hetzelfde gezin. Een terugkeer zou volgens verzoeker dan ook een schending uitmaken van artikel 8 van het EVRM.

De theoretische redenering van verzoeker dat indien de beslissing tot beëindiging van verblijf als onregelmatig zou bevonden zijn, dit ook had aanleiding gegeven tot de onwettigheid van het bevel, kan gevolgd worden. Echter, in casu heeft de Raad geen onregelmatigheid van de beëindiging van het recht op verblijf vastgesteld. Anders dan verzoeker stelt, heeft de gemachtigde wel in concreto rekening gehouden met de specifieke situatie van verzoeker. Er wordt niet betwist dat verzoeker zijn verblijfskaart heeft verkregen omdat destijds aangetoond was dat verzoeker financieel ten laste was van zijn Spaanse oom en/of bij hem inwoonde. Echter, zoals uit het administratief dossier en de stukken die verzoeker zelf aan de gemachtigde heeft overgemaakt is gebleken, was de situatie op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing inderdaad totaal gewijzigd. Verzoeker was zelfstandig gaan wonen en kon loonfiches voorleggen dermate dat de gemachtigde in alle redelijkheid en zorgvuldigheid heeft vastgesteld dat hij niet meer afhankelijk is van zijn Spaanse oom en er geen gezamenlijke vestiging meer is. In het bevel wordt gemotiveerd dat verzoeker een gezonde volwassen persoon is waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn oom. De gemachtigde kon op redelijke en evenredige wijze motiveren dat nergens uit het dossier blijkt dat verzoeker daar niet toe in staat zou zijn. De gemachtigde wijst terecht op de rechtspraak van het EHRM waaruit blijkt dat slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten kan gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Britannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden. Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht of van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verzoeker licht niet toe hoe het bestreden bevel artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet schendt. Dit onderdeel van het tweede middel is dan ook onontvankelijk.

Het tweede middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES